

עין משפט
גד מוצה

כו:

חומר בקודש פרק שלישי הגיגה

שלא תגעו בשלחן, זכהנים עמי הארץ ההולכין להיכל להשתחות קאמר דאילו ישראל לא היו ראוין לילך אף זין אולם למזבח וכן פירש רש"י: **מנורה לא כתיב בה תמיד**, פי' רש"י לתמיד דכתיב זה לא דמי לתמיד שלחן דהאי תמיד מלילה ללילה היו כמו עולת תמיד האמור היה דולק דמערב ועד צקר כתיב תן לה מדה מערב עד צקר הלכך כל היום יכול לסלקה אבל תמיד האמור בשלחן כל היום וכל הלילה דהלחם נסדר עליו משבת לשבת והקשה הר"ר אלחנן דהא זמסכת תמיד (דף ז'): משמע דנר מערבי דולק כל היום שממנה היה מדליק וזה היה מסיים ומסתמא מתמיד נפקא ועוד קשה להר"ר אלחנן עלה דהאיא דהא כתיב מערב עד צקר ושערו חכמים מדהא מלאי לוג ו'י"ז (א) דמ"מ לא היה זה טפי מזשאר נרות ומ"מ ממילא מחמת הנס דולק כל היום וזשעה שלא היה הנס היו דולקין אותה בצקר כדי להדליק ממנה האחרות:

בלי עין העשוי לנחת, הקשההר"ר אלחנן כל שנים שהיו ישראל צמדבר היו מטלטלים אותה ואם כן אין עשוי לנחת ואם כן אמאי נריך ראייה מקרא השלחן הטבור מכלל דאיכא טמא ומירץ דלא אינטריך קרא רק לנוז וגזעון ושילה וצית עולמים שלא הייתה מטולטלת ושמעין מקרא שהיו מגביהין אותה ולא נראה כיון שהיתה מטולטלת כבר אף משבצו לצית עולמים נמי לא נפקא מידי קבלת טומאה ראשונה אלא י"ל דלא מהני טלטולה כיון דלא הייתה מטולטלת לצדה כי אם זהדי שאר כלים:

סילוקן בסידורו, לענין שהיה רך ומה שאמר הפסוק חוס זיוס הלקחו לאו דוקא אלא דחס לא היה דאיכא מ"ד בזמנות (דף נ"ה): שהיא נאפת מערב שבת ואי אפשר שישמור החוס עד השבת אם לא שנאמר לדבריו נשאר צמור לשמור חומו עד השבת בצקר:

בבלי אבסגנים, יתכן לפרש שהיא שס עיר וחשזים כלים הנאים משס וקשה דהכא משמע של עץ היו והתס צזחיס פרק דס חטאת (דף נ"ד), משמע שהיו של עור דפי' רש"י גבי העור טעון כזוס צמקו' קדוש: [וע' תוס' מנחות ז', ד"ה בלין]:

כאן בצפוי עומד, ושל מקדש לא היה עומד דשלש שולחנות היו צמקדש צמין שלשה ארוכות ששעה צללאל והצפוי נוח להסירו וי"מ צפוי עומד צפוי דשייס כגון שלחן ודולצקי דשייס עז וחזק וגס צלא עץ נמי עומד מאליו לכך לא חשיב העץ אצל שלחן של משה הזהב היה דק וקלזש וצלא עץ לא מני קאי לפיכך העץ עיקר והצפוי צטל לגביה:

שאני שלחן דרחמנא קרייה עין, יש להקשות מוצח נמי איקרי עץ דכתיב המוצח עץ שלש אמות ותמן ליה צממני' דפליגי ציה משוס דלא צטיל הצפוי אגז העץ אלא העץ צטול ועוד אמר צסמון ואיציעת אימא רצגן לר"א קאמרי מני דעתך משוס דמזופין מיצטול צטל צפוי לגבייהו אלמא טעמא משוס דהצפוי צטול לגבי העץ ואילו גבי שלחן ודולצקי היכא דלא שייך כלוס צטול העץ אגז הצפוי ומיהו הך קרא דמוצח של עץ מתרגס יהונתן פתורא דסמון למוצח דדהצא אבל מוצח לא מיקרי של עץ וגס שלחן לא מצינו דאיקרי עץ כי אם השלחן דסמון למוצח מדאפקי' צלשון מוצח אבל שמא שלחן ודולצקי עץ לא איקרי לפיכך לא צטיל הצפוי לגבייהו אי לא שייך כלוס והר"ר אלחנן מ' דלא קשה מידי דנתנן צממני' כל הכלים שהיו צמקדש טעונים טצילה חוץ ממוצח הזהב והנחשת מוצח הנחשת דכתיב מוצח אצנים תעשה לי מוצח הזהב דכתיב המנורה והמוצחות ואיתקוש להדדי לפיכך נצטול צפוי גבי מוצח הנחשת הלכך לא מקצלי טומאה אף נריך עיון האי קרא דמוצח שלש אמות צמאי מיתוקס אי מוצח הזהב אמתים ותו לא:

גא א מיי פ"א מה' מטמאי משכב ומושב הלכה א':
ב ב מיי פ"ו מהלכות בלי המקדש ה' יט:
בא ג ד מיי פ"א מה' מטמאי משכב ומושב הלכה א':
בב ד מיי פ"ג מה' הלס הלכה א ונפ"ו מהלכות טומאת מת הלכה צ':

בג ו ז ח מיי שס פ"ו הלכה טו:

רבינו חננאל

היו מעבירין על שרת העזרה מטבילין הכלים שמשמשו בהן במקדש. ואומר להן הוזהרו שמא תגעו בשלחן מכלל שאם יגעו בשלחן מטמא ומקשינן וכי שולחן בר קיבולי טומאה הוא והא כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת לא מקבל טומאה דבעינן כלי עץ דומיא דשק דמיטלטל מלא וריקם אף כלי עץ מיטלטל מלא וריקם מלא וריקם ופרקינן שלחן זה שבמקדש נמי מיטלטל ואפי' מלא דהא מגביהין היו הכהנים אותו בעבודת הלהם סדור עליו ומראין אותו לעולי רגלים. ומקשינן ולולי שמיטלטל מלא וריקם שלחן של מקדש לא הוה מטמא. תיפוק לי משום ציפוי דכיון דהוא מצופה זזב הוה ליה ככלי מתכות ומקבל טומאה דהא נפק ליה מתורת פרק כ"ב השלחן והדולפקי שנפחתו או שחיפן בשייש כו'. ואסיקנא בעינינו דשיירי מקום הנחת כוסות שלא חיפהו בתכשיל אבל לא שייר בו מקום שאינו מחופה טהור שבא החיפוי בשייש שאינו מקבל טומאה דקדיל' בלי גללין כלי אבנים כלי אדמה אין מקבלין טומאה וביטל העץ ויבא צפוי הוזהר ויטל העץ ויקבל טומאה ככלי מתכות אבל אפי' פשוטין בתכשיל. וכי חימא שאני עצי שטים דיכיון דחשיבי לא בטלי בצפוינן. הניחא לר"ל דאמר לא שנו שלחן שחיפהו בטיל עצו אלא בבלי אכסלגוס דזילי. אבל בבלי הניחא לר"ל עצי אבנים [מסמין] פ' דיקורי לא בטיל אלא לר' יוחנן דאמר כל כלי עץ בטל בצפוינן ל"ש כלי אכסלגס ול"ש כלי מסמים ל"ש טפיו עומד ל"ש חופה שאינו עומד ל"ש חופה את לבזבזין ול"ש אינו חופה הכל בטל בצפוי. האי שלחן כיון דמוצח הוא אצ"ג דאינו מיטלטל מלא וריקם הרי הוא ככלי מתכות ומקבי' טומאה. ופרקי' שאני שלחן של מקדש דהא אצ"ג דמוצפה זזב

א) וכ"ה בערוך ערך אכסלגס ע"ש.

עוונין טצילה. מפני טומאת הרגל: חוץ ממוצה הזהב ומוצה

הנחש מפני שהן קרקע, שהכתוב קראו מוצח אדמה. ושלחן הא אמרן דלא נגעו זו: **מפני שהן מזופין**, צגממרא מפרש: **גב' מנורה לא כתיב זה סמיד**, כלומר תמידין האמורין צמנורה^[א] לא תמיד יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה ללילה כתמיד האמור צעולת תמיד^[ב] וצחציתי כ"ג^[ג] אבל זיוס לא היה דולק דמערב עד צוקר כתיב (שמות ז) מן לה מדה השמן שיש זה כדי לידלק מערב עד צוקרש' לפיכך כל היום אמה יכול לסלקה ולהטצילה אבל

תמיד האמור צשלחן^[ד] תמיד יוס ולילה הוא דמשבת לשבת הוא ערוך עליו: **נוצה השלחן**, כל זמן שהשלחן שס מהא מנורה נוכחו: **ויסיוק לי**, דאי נמי נגעו צשלחן לא מיטמאו ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת צמקוס אחד הוא: **דומיא דשק צעינן**, לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק דכתיב כל אשר יפול עליו מהס או עור או שק (ויקרא א'): **מה שק מיטלטל מלא וריקס**, יאז העשוי לנחת דאינו מיטלטל מלא וריקן יאז כלי עץ המחזיק מ' סאה צלח שכן כוריים ציצע אע"פ שמיטלטל ריקן אינו מיטלטל מלא^[ה] שאס יטלטלו מלא יצבר: **השלחן הטהור**, שאמרמי שהיא טהור מכלל שהוא ראוי לטומאה והלא כלי עץ העשוי לנחת הוא: **סילוקו כסידורו**, ססילוקו לצבת הצאה חס כיוס סידורו: **חס זיוס הלקחו**, שהיא חס זיוס הלקחו מעל השלחן: **ויסיוק לי**, דמקבל טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: **משוס יסיוויו**, שהוא מתכת דכלי מתכת לא איתקס לשק: **דהסנן**, דבתר יסיוויו אולנין: **דזולפקי**, כסא המתקפל ומכוסה עור: **שחיפכו צשייש**, דשזב הוי ככלי אצנים שאין מקצלין טומאה: **ושייך צגן**, מן הפחימה או מן החיפוח

כדי הנחת כוסות: עמא, שעדיין ראוי למלאכתו ראשונה: **רצי יהודה אומר**, נריך אף הנחת חתיכות לחס וצצר ואי לא לאו שלחן הוא אלמא יסיוויו מצטלו אפילו להקל וכל שכן להחמייר: **לא שגו**, הך דקתני יסיוויו מצטלו אלא צעני' אכסלגיס שאינו חשזב כ"כ: **יסיוויו שאינו עומד**, שאינו מחוזק צמסמרים יפה ותאמר דההוא דמקדש לאו עומד הוא: **לצזונין**, שפה לשלחן סביב: רחמנא

מפני טומאת הרגל: חוץ ממוצה הזהב ומוצה הנחש מפני שהן קרקע. שהכתוב קראו מוצח אדמה. ושלחן הא אמרן דלא נגעו זו: מפני שהן מזופין. צגממרא מפרש: גב' מנורה לא כתיב זה סמיד. כלומר תמידין האמורין צמנורה^[א] לא תמיד יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה ללילה כתמיד האמור צעולת תמיד^[ב] וצחציתי כ"ג^[ג] אבל זיוס לא היה דולק דמערב עד צוקר כתיב (שמות ז) מן לה מדה השמן שיש זה כדי לידלק מערב עד צוקרש' לפיכך כל היום אמה יכול לסלקה ולהטצילה אבל

תמיד האמור צשלחן^[ד] תמיד יוס ולילה הוא דמשבת לשבת הוא ערוך עליו: **נוצה השלחן**, כל זמן שהשלחן שס מהא מנורה נוכחו: **ויסיוק לי**, דאי נמי נגעו צשלחן לא מיטמאו ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת צמקוס אחד הוא: **דומיא דשק צעינן**, לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק דכתיב כל אשר יפול עליו מהס או עור או שק (ויקרא א'): **מה שק מיטלטל מלא וריקס**, יאז העשוי לנחת דאינו מיטלטל מלא וריקן יאז כלי עץ המחזיק מ' סאה צלח שכן כוריים ציצע אע"פ שמיטלטל ריקן אינו מיטלטל מלא^[ה] שאס יטלטלו מלא יצבר: **השלחן הטהור**, שאמרמי שהיא טהור מכלל שהוא ראוי לטומאה והלא כלי עץ העשוי לנחת הוא: **סילוקו כסידורו**, ססילוקו לצבת הצאה חס כיוס סידורו: **חס זיוס הלקחו**, שהיא חס זיוס הלקחו מעל השלחן: **ויסיוק לי**, דמקבל טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: **משוס יסיוויו**, שהוא מתכת דכלי מתכת לא איתקס לשק: **דהסנן**, דבתר יסיוויו אולנין: **דזולפקי**, כסא המתקפל ומכוסה עור: **שחיפכו צשייש**, דשזב הוי ככלי אצנים שאין מקצלין טומאה: **ושייך צגן**, מן הפחימה או מן החיפוח

כדי הנחת כוסות: עמא. שעדיין ראוי למלאכתו ראשונה: רצי יהודה אומר, נריך אף הנחת חתיכות לחס וצצר ואי לא לאו שלחן הוא אלמא יסיוויו מצטלו אפילו להקל וכל שכן להחמייר: לא שגו, הך דקתני יסיוויו מצטלו אלא צעני' אכסלגיס שאינו חשזב כ"כ: יסיוויו שאינו עומד, שאינו מחוזק צמסמרים יפה ותאמר דההוא דמקדש לאו עומד הוא: לצזונין, שפה לשלחן סביב: רחמנא

מפני טומאת הרגל: חוץ ממוצה הזהב ומוצה הנחש מפני שהן קרקע. שהכתוב קראו מוצח אדמה. ושלחן הא אמרן דלא נגעו זו: מפני שהן מזופין. צגממרא מפרש: גב' מנורה לא כתיב זה סמיד. כלומר תמידין האמורין צמנורה^[א] לא תמיד יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה ללילה כתמיד האמור צעולת תמיד^[ב] וצחציתי כ"ג^[ג] אבל זיוס לא היה דולק דמערב עד צוקר כתיב (שמות ז) מן לה מדה השמן שיש זה כדי לידלק מערב עד צוקרש' לפיכך כל היום אמה יכול לסלקה ולהטצילה אבל

תמיד האמור צשלחן^[ד] תמיד יוס ולילה הוא דמשבת לשבת הוא ערוך עליו: **נוצה השלחן**, כל זמן שהשלחן שס מהא מנורה נוכחו: **ויסיוק לי**, דאי נמי נגעו צשלחן לא מיטמאו ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת צמקוס אחד הוא: **דומיא דשק צעינן**, לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק דכתיב כל אשר יפול עליו מהס או עור או שק (ויקרא א'): **מה שק מיטלטל מלא וריקס**, יאז העשוי לנחת דאינו מיטלטל מלא וריקן יאז כלי עץ המחזיק מ' סאה צלח שכן כוריים ציצע אע"פ שמיטלטל ריקן אינו מיטלטל מלא^[ה] שאס יטלטלו מלא יצבר: **השלחן הטהור**, שאמרמי שהיא טהור מכלל שהוא ראוי לטומאה והלא כלי עץ העשוי לנחת הוא: **סילוקו כסידורו**, ססילוקו לצבת הצאה חס כיוס סידורו: **חס זיוס הלקחו**, שהיא חס זיוס הלקחו מעל השלחן: **ויסיוק לי**, דמקבל טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: **משוס יסיוויו**, שהוא מתכת דכלי מתכת לא איתקס לשק: **דהסנן**, דבתר יסיוויו אולנין: **דזולפקי**, כסא המתקפל ומכוסה עור: **שחיפכו צשייש**, דשזב הוי ככלי אצנים שאין מקצלין טומאה: **ושייך צגן**, מן הפחימה או מן החיפוח

כדי הנחת כוסות: עמא. שעדיין ראוי למלאכתו ראשונה: רצי יהודה אומר, נריך אף הנחת חתיכות לחס וצצר ואי לא לאו שלחן הוא אלמא יסיוויו מצטלו אפילו להקל וכל שכן להחמייר: לא שגו, הך דקתני יסיוויו מצטלו אלא צעני' אכסלגיס שאינו חשזב כ"כ: יסיוויו שאינו עומד, שאינו מחוזק צמסמרים יפה ותאמר דההוא דמקדש לאו עומד הוא: לצזונין, שפה לשלחן סביב: רחמנא

מפני טומאת הרגל: חוץ ממוצה הזהב ומוצה הנחש מפני שהן קרקע. שהכתוב קראו מוצח אדמה. ושלחן הא אמרן דלא נגעו זו: מפני שהן מזופין. צגממרא מפרש: גב' מנורה לא כתיב זה סמיד. כלומר תמידין האמורין צמנורה^[א] לא תמיד יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה ללילה כתמיד האמור צעולת תמיד^[ב] וצחציתי כ"ג^[ג] אבל זיוס לא היה דולק דמערב עד צוקר כתיב (שמות ז) מן לה מדה השמן שיש זה כדי לידלק מערב עד צוקרש' לפיכך כל היום אמה יכול לסלקה ולהטצילה אבל

תמיד האמור צשלחן^[ד] תמיד יוס ולילה הוא דמשבת לשבת הוא ערוך עליו: **נוצה השלחן**, כל זמן שהשלחן שס מהא מנורה נוכחו: **ויסיוק לי**, דאי נמי נגעו צשלחן לא מיטמאו ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת צמקוס אחד הוא: **דומיא דשק צעינן**, לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק דכתיב כל אשר יפול עליו מהס או עור או שק (ויקרא א'): **מה שק מיטלטל מלא וריקס**, יאז העשוי לנחת דאינו מיטלטל מלא וריקן יאז כלי עץ המחזיק מ' סאה צלח שכן כוריים ציצע אע"פ שמיטלטל ריקן אינו מיטלטל מלא^[ה] שאס יטלטלו מלא יצבר: **השלחן הטהור**, שאמרמי שהיא טהור מכלל שהוא ראוי לטומאה והלא כלי עץ העשוי לנחת הוא: **סילוקו כסידורו**, ססילוקו לצבת הצאה חס כיוס סידורו: **חס זיוס הלקחו**, שהיא חס זיוס הלקחו מעל השלחן: **ויסיוק לי**, דמקבל טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: **משוס יסיוויו**, שהוא מתכת דכלי מתכת לא איתקס לשק: **דהסנן**, דבתר יסיוויו אולנין: **דזולפקי**, כסא המתקפל ומכוסה עור: **שחיפכו צשייש**, דשזב הוי ככלי אצנים שאין מקצלין טומאה: **ושייך צגן**, מן הפחימה או מן החיפוח

כדי הנחת כוסות: עמא. שעדיין ראוי למלאכתו ראשונה: רצי יהודה אומר, נריך אף הנחת חתיכות לחס וצצר ואי לא לאו שלחן הוא אלמא יסיוויו מצטלו אפילו להקל וכל שכן להחמייר: לא שגו, הך דקתני יסיוויו מצטלו אלא צעני' אכסלגיס שאינו חשזב כ"כ: יסיוויו שאינו עומד, שאינו מחוזק צמסמרים יפה ותאמר דההוא דמקדש לאו עומד הוא: לצזונין, שפה לשלחן סביב: רחמנא

מפני טומאת הרגל: חוץ ממוצה הזהב ומוצה הנחש מפני שהן קרקע. שהכתוב קראו מוצח אדמה. ושלחן הא אמרן דלא נגעו זו: מפני שהן מזופין. צגממרא מפרש: גב' מנורה לא כתיב זה סמיד. כלומר תמידין האמורין צמנורה^[א] לא תמיד יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה ללילה כתמיד האמור צעולת תמיד^[ב] וצחציתי כ"ג^[ג] אבל זיוס לא היה דולק דמערב עד צוקר כתיב (שמות ז) מן לה מדה השמן שיש זה כדי לידלק מערב עד צוקרש' לפיכך כל היום אמה יכול לסלקה ולהטצילה אבל

תמיד האמור צשלחן^[ד] תמיד יוס ולילה הוא דמשבת לשבת הוא ערוך עליו: **נוצה השלחן**, כל זמן שהשלחן שס מהא מנורה נוכחו: **ויסיוק לי**, דאי נמי נגעו צשלחן לא מיטמאו ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת צמקוס אחד הוא: **דומיא דשק צעינן**, לענין טומאה הוקשו כלי עץ לשק דכתיב כל אשר יפול עליו מהס או עור או שק (ויקרא א'): **מה שק מיטלטל מלא וריקס**, יאז העשוי לנחת דאינו מיטלטל מלא וריקן יאז כלי עץ המחזיק מ' סאה צלח שכן כוריים ציצע אע"פ שמיטלטל ריקן אינו מיטלטל מלא^[ה] שאס יטלטלו מלא יצבר: **השלחן הטהור**, שאמרמי שהיא טהור מכלל שהוא ראוי לטומאה והלא כלי עץ העשוי לנחת הוא: **סילוקו כסידורו**, ססילוקו לצבת הצאה חס כיוס סידורו: **חס זיוס הלקחו**, שהיא חס זיוס הלקחו מעל השלחן: **ויסיוק לי**, דמקבל טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: **משוס יסיוויו**, שהוא מתכת דכלי מתכות לא איתקס לשק: **דהסנן**, דבתר יסיוויו אולנין: **דזולפקי**, כסא המתקפל ומכוסה עור: **שחיפכו צשייש**, דשזב הוי ככלי אצנים שאין מקצלין טומאה: **ושייך צגן**, מן הפחימה או מן החיפוח

כדי הנחת כוסות: עמא. שעדיין ראוי למלאכתו ראשונה: רצי יהודה אומר, נריך אף הנחת חתיכות לחס וצצר ואי לא לאו שלחן הוא אלמא יסיוויו מצטלו אפילו להקל וכל שכן להחמייר: לא שגו, הך דקתני יסיוויו מצטלו אלא צעני' אכסלגיס שאינו חשזב כ"כ: יסיוויו שאינו עומד, שאינו מחוזק צמסמרים יפה ותאמר דההוא דמקדש לאו עומד הוא: לצזונין, שפה לשלחן סביב: רחמנא

מפני טומאת הרגל: חוץ ממוצה הזהב ומוצה הנחש מפני שהן קרקע. שהכתוב קראו מוצח אדמה. ושלחן הא אמרן דלא נגעו זו: מפני שהן מזופין. צגממרא מפרש: גב' מנורה לא כתיב זה סמיד. כלומר תמידין האמורין צמנורה^[א] לא תמיד יומס ולילה קאמר אלא תמיד מלילה ללילה כתמיד האמור צעולת תמיד^[ב] וצחציתי כ"ג^[ג] אבל זיוס לא היה דולק דמערב עד צוקר כתיב (שמות ז) מן לה מדה השמן שיש זה כדי לידלק מערב עד צוקרש' לפיכך כל היום אמה יכול לסלקה ולהטצילה אבל

מסורת הש"ס

א) יומא כא: מגילה כו: מנחות י"ז. ב) ז' שבת פג: וס"ג. ג) [מנחות כט. י"ז: יומא כא. ד) מנחות י"ז. ה) כלים פכ"ב מ"א [מנחות י"ז. י"ז: א] [שמות כ ויקרא כד]. ו) [שמות כט צמדכר כח שס ד]. ז) [ויקרא ו צמדכר ד]. ח) [מנחות פט. ו]. ט) [שמות כה ויקרא כד צמדכר ד]. י) [ספרא שמיני פרשה ו]. יא) [מנחות פט. א].

תורה אור השלם

- ↑ ושמות את השלחן מחוץ לפרצת ואת הפגורה נבח השלחן על צלע המשכן תימנה [השלחן תתן על צלע צפון]. שמות כו לה
- ↑ ושמות אותם שתיים מערכות שש המערבות על השלחן הטהור לפני ויקרא כד ו
- ↑ ותתן לו הפתח קדש פי לא יהיה שם לחם פי אם לחם תפינים המוקרים מלפני יי' לשום לחם חם ביום הדיקתו:

שמואל א כא ז